

Мария Илиева

Душата ми е музика

Нощта.
В лилаво сенките рисуват
и цвят на седелвайс
се сипе в теб.
С копнеж, подобно вятър
в косата ти заравям пръсти.
И стон изтръгват устните,
отпиващи от мен,
горещи като извор.
Прегръща те със поглед
тишината,
до болка споделена вечерта
рисува залез
тиха нежност...
Със бял воал намята се луната –
а аз докосвам те с коси.
Със трепет на девойка,
донесла стомните до
кладенец,
до теб,
задъхвам се, подобно нива
копнееща за своя дъжд
И вплитам пръсти с твоите,
изгубвам се в очите ти – небе...
Засвирва тънко повея с цигулка,
душата ми е музика,
щом нотите са писани от теб.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10059>]